

Evanghelia după Matei

Capitolul 3

3:1-12 – Propovăduirea lui Ioan Botezătorul

Dacă Isus era în Nord în Nazaret, înspre părțile Galileii, Ioan Botezătorul își începe propovăduirea în Sud, în pustia Galileii. Mesajul lui Ioan este un mesaj al pocăinței. Aceasta înseamnă că poporul se afla în apostazie spirituală. Și într-adevăr așa și era. Poporul era foarte religios, dar foarte firesc și departe de Domnul. Profetul apare pe scenă în special în perioade de criză spirituală. Criza lui Israel din acea vreme era profundă. Mai marii poporului cultivau fățarnicia. Ei se credeau aproape de Domnul dar erau atât de departe. Ei curățau partea de afară a vasului, dar înlăuntru era plin de îndumnezeire, egoism și răutate. Ioan, ca PROFET al Domnului, îi cheamă la pocăință. Pocăința este argumentată în lumina faptului că Împărăția CERURILOR este aproape. Tema Împărăției este o temă cheie în Evanghelie. Magii au întreat de ÎMPĂRATUL de curând născut al Iudeilor. Apoi, atât Ioan cât și Isus anunță că Împărăția lui Dumnezeu, ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR este aproape. Isus va spune multe PILDE despre Împărăția lui Dumnezeu. Nu ne grăbim să definim ce înțelegea Ioan sau Isus prin Împărăția lui Dumnezeu. Vom defini acest lucru mai târziu. Acum vom încerca doar să analizăm afirmația: Împărăția CERURILOR este aproape. Ioan trebuia să pregătească CALEA lui Mesia. Mesia era întruparea CERULUI pe pământ. Mesia era reprezentantul Împărăției Cerurilor pe pământ și poarta spre acea Împărăție. Cel care se pocăia și era găsit în pocăință putea primi mesajul lui Mesia și prin El putea intra în această minunată Împărăție. Cel care respingea pocăința, era găsit în împietrire, avea să respingă pe Mesia, să rămână în afara Împărăției și să aibe parte de judecata lui Dumnezeu. Acum, nu știu exact ce înțelegeau ei prin faptul că Împărăția Cerurilor este aproape. Ei se gândeau probabil la acea Împărăție a binelui pe care Mesia o va aduce pe pământ. În ea aveau să intre doar cei neprihăniți, iar cei nelegiuți aveau să aibă parte de judecata lui Dumnezeu. Mesajul era motivator pentru ei. Și într-adevăr, profețiile din vechime prezentau prima și a doua venire a lui Mesia una lângă cealaltă. Toți cei din secolul întâi au crezut că Isus se va reîntoarce în vremea lor, iar profețiile din vechime păreau să confirme acest lucru. Prima și a doua venire a lui Mesia sunt prezentate adesea ca o SINGURĂ venire a lui Mesia. Venirea în umilință și suferință este imediat urmată de venirea în slavă și putere. Era aproape imposibil să anticipezi că între cele două faze ale lucrării lui Mesia va trece așa de mult timp. Noi cunoaștem acest lucru din pricina istoriei de 2000 de ani care a trecut. Din perspectiva lui Dumnezeu, pentru care o mie de ani este ca o zi, perioada de 2000 de ani este ne semnificativă. Din perspectiva celor din primul secol care oricum prin moarte au intrat în dimensiunea finală a existenței, iarși aparenta întârziere de 2000 de ani este ne semnificativă. La fel pentru fiecare generație din istoria Bisericii care prin moarte a intrat în realitatea ultimă. Deci când Ioan propovăduia că Împărăția Cerurilor este aproape este foarte posibil să aibe în vedere nu doar Împărăția nevăzută a lui

Dumnezeu adusă pe pământ prin Fiul și Biserica Sa, ci și Împărăția vizibilă și slăvită a lui Dumnezeu, adusă pe un pământ și cer nou.

Matei subordonează și lucrarea lui Ioan temei ÎMPLINIRII Scripturilor. Ioan este identificat cu Glasul care strigă în pustie: *Pregățiți calea Domnului, neteziți-i cărările.* (Isaia 40:3). Când am studiat Isaia (vezi comentariul pe Isaia 40) și când am studiat 1,2 Împărați (vezi comentariul secțiunii despre Ilie) am dezbătut în detaliu tiparele profetice legate de Ioan Botezătorul. Profeția din Maleahi 4 este mult mai clară. Ea anunță că ILIE va veni înainte de ziua Domnului. Din perspectiva profetică prima venire a lui Mesia și a doua venire sunt un TOT UNITAR. De aceea, în ciuda perioadei de 2000 de ani de istorie a Bisericii, profetația se poate împlini foarte simplu astfel:

- a) Lucrarea lui Ilie (Ioan Botezătorul care vine în duhul și puterea lui Ilie)
- b) Venirea lui Mesia
 - Care suferă pentru a aduce MÂNTUIREA
 - și apoi aduce ziua Domnului și JUDECATA

Într-adevăr și Ioan vede cele două realități una după alta în Matei 3:11-12. Mesia va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Botezul cu Duhul Sfânt are în vedere aducerea MÂNTUIRII, iar botezul cu FOC aducerea judecății, judecată detaliată în 3:12:

- Acela Își are lopata în mână. Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar: dar pleava o va arde într-un **foc** (respectiv botezul cu foc din 3:11) care nu se stinge.

Ordinea este într-adevăr MÂNTUIRE și apoi JUDECATĂ. Dar cele două realități sunt prezentate de Ioan ca venind una după alta, foarte repede. Ioan nu face altceva decât să pună în cuvinte ceea ce anunțau profețiile. Aducerea mântuirii va fi urmată (IMEDIAT) de aducerea judecății.

Când am studiat 1,2 Împărați, am pus în calcul și posibilitatea împlinirii profeției din Maleahi în două faze: una înainte de prima venire a lui Mesia și una înainte de a doua venire a lui Mesia. Din perspectiva limbajului profetic vechi-testamental, acest lucru nu este imposibil, dar nu este necesar. Ioan, poate fi foarte bine împlinirea unică, completă și finală a profeției despre Ilie din Maleahi capitolul 4. Apocalipsa 11 însă, ne face să ne gândim dacă nu cumva va fi o a doua fază de împlinire a profeției, adică în sensul că va veni un nou Ilie și înainte de a doua venire a lui Mesia care este aceeași cu ziua Domnului plină de foc și judecată din Maleahi capitolul 4. Apocalipsa operează cu simboluri. Și în ce privește studierea Apocalipsei am propus deja o metodă prudentă și anume: interpretarea simbolurilor Apocalipsei prin intermediul afirmațiilor profetice EXPLICITE ale epistolelor și Evangheliilor Noului Testament. Căci într-

adevăr, pe ce bază putem interpreta simbolurile alunecoase din Apocalipsa? Un simbol nu se interpretează prin el însuși, ci prin alte afirmații clare. Da, este posibil ca Apocalipsa să includă și simboluri despre realități noi, despre care nu ni se vorbește explicit în epistole și Evanghelii. Și dacă lucrurile stau astfel, atunci este legitim să operăm *cu mai multe posibilități* în ce privește aceste simboluri profetice, iar momentul adevărului să fie doar în vremurile din urmă când simbolurile se vor împlini efectiv în istorie. Cineva ar putea contrazice această abordare căci spre deosebire de cartea Daniel care a fost pecetluită și care a putut fi înțeleasă doar ÎN SCURGEREA vremurilor, cartea Apocalipsei NU este o carte pecetluită căci vremea este APROAPE. În pofida acestei posibile contraargumentații, îmi păstrez ipoteza că Apocalipsa poate conține imagini profetice pe care le vom putea înțelege în întregime doar în scurgerea vremurilor.

Revenind la Apocalipsa 11 și profetația despre cei doi măslini în puterea lui Moise și Ilie care vor mărturisi 3,5 ani și apoi vor fi uciși de fiară, ea se poate referi nu neapărat la doi oameni, ci la Biserică sau mai bine zis la o parte, la o rămășiță a Bisericii. Biserica va fi biruită de fiară în timpul celor 3,5 ani, pe când cei doi măslini vor fi protejați 3,5 ani și vor fi biruiți de fiară doar la finalul celor 3,5 ani. Ideea este că Mântuitorul consideră în Evanghelii profetația despre Ilie din Maleahi capitolul 4 împlinită în Ioan și nu ne mai oferă vreo aluzie a unei împliniri viitoare. De asemenea nu găsim un pasaj explicit din Noul Testament care să susțină o a doua fază de împlinire a profetației din Maleahi capitolul 4. Apocalipsa 11 deci, s-ar putea împlini nu prin doi oameni, ci prin lucrarea unei rămășițe a Bisericii. În Apocalipsa, personajele simbolice pot reprezenta O PERSOANĂ sau și un GRUP de PERSOANE. Apocalipsa 12 ne prezintă cum o femeie naște un PRUNC. Majoritatea exegeților identifică femeia cu ISRAEL și PRUNCUL cu Isus. Femeia ne trimite deci la o COMUNITATE de oameni, iar PRUNCUL la un singur OM. Din această perspectivă, cei doi prooroci din Apocalipsa 11 se pot referi chiar la doi oameni, sau la o comunitate de oameni care vor repeta în istorie o lucrare asemănătoare cu cea a lui Moise și a lui Ilie.

Hainele lui Ioan, descrierea sa din 3:4, faptul că propovăduia în PUSTIE, toate acestea sunt elemente care să ne ghideze să îl asociem pe Ioan cu Ilie. Ilie a venit într-o perioadă de criză spirituală maximă și prin lucrarea sa a reușit să aducă o undă de trezire într-un popor foarte împietrit. Dar împăratul nu s-a pocăit, ci a ascultat de sfatul soției sale Izabela și a vrut să îl omoare pe Ilie. Unda de trezire din popor s-a stins și mesajul lui Ilie a fost respins de popor. După Ilie, a venit Elisei, cu o lucrare a harului mai mare decât cea a lui Ilie. Dar și lucrarea lui ELISEI a fost respinsă de inima unui popor apostat.

Ioan vine și el într-o perioadă de cumplită criză spirituală. Și lucrarea sa are un succes inițial și se produce o trezire spirituală în popor. Dar el este omorât la intervenția soției împăratului. Mesajul său este în cele din urmă respins de inima poporului care refuză pocăința. După el, vine Unul mai mare decât el: Isus, cu o lucrare mai mare. Dar și mesajul lui Isus este

respins. Iată în ce sens, Ioan este ILIE: el vine în duhul și puterea lui Ilie și împlinește o lucrare asemănătoare cu a lui Ilie.

Ne-am adus aminte de Maleahi, apoi de Ilie. Dar cum rămână cu profeția din Isaia capitolul 40:3? Ce legătură este între această imagine profetică și lucrarea lui Ioan Botezătorul? Profețiile din Maleahi capitolul 3 și Maleahi capitolul 4 sunt profeții directe spre Ioan. Profeția din Isaia pare mai degrabă o imagine a funcției sale. Totuși, citatul din Isaia 40 pare preferat de autorii Evangheliei și nu cele din Maleahi. Profeția din Isaia 40 este rostită în contextul izbăvirii poporului evreu din robia Babiloniană. Glasul profeției cere pregătirea în pustie a căii Domnului. Căci Domnul VINE să izbăvească pe poporul Său din robie. Imaginea metaforică a pregătirii căii Domnului în pustie are în vedere de fapt pregătirea inimii poporului. Pe de o parte izbăvirea din robie trebuia să aibe loc doar când poporul căuta cu adevărat pe Domnul (vezi Ieremia 29:10-14), iar pe de altă parte poporul trebuia să răspundă cu credință chemării lui Dumnezeu prin edictul lui Cir de a părăsi Babilonul și de se duce în din nou în Iuda. Edictul lui Cir a fost și un test. Mulți evrei s-au lăsat fermecați de slava Babilonului și au văzut dificilă și riscantă reîntoarcerea în țară. Și nu toți s-au întors. Și într-adevăr, rămășița care s-a întors în țară a avut parte de multe atacuri și încercări. Deci, glasul profetic cere PREGĂTIREA inimii poporului pentru venirea Domnului care-i va izbăvi. Domnul a venit, dar nu toți au primit izbăvirea. Profețiile din Isaia 40-66 au avut menirea tocmai să pregătească INIMA poporului pentru ieșirea din robia Babiloniană.

Mesia a venit la ai Săi tot într-un context al robiei. De data aceasta este vorba de robia romană. Dar starea de robie fizică oglindea de fapt, asemenea robiei babiloniene, starea de robie spirituală a poporului. Domnul avea să vină DIN NOU pentru a-și izbăvi poporul din robie. Dacă în vechime a venit prin edictul lui Cir, acum avea să vină Fiul Său întrupat care avea să cheme poporul să iasă din Babilonul acestei lumi și să se întoarcă la Domnul. La fel cum în vechime, Dumnezeu a pregătit prin glasul profetului său Isaia (și a altor profeți) inima poporului pentru întâlnirea cu Domnul și chemarea acestuia, la fel avea să facă și acum. Inima poporului avea să fie netezită și pregătită de lucrarea lui Ioan:

- El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El. (Luca 1:16-18)

Deci ieșirea din robia babiloniană prefigurează atât prima cât și a doua venire a lui Mesia. La fel cum Domnul a chemat pe popor să iasă din Babilon și doar o rămășiță a răspuns chemării, la fel a chemat Dumnezeu prin Mesia la pocăință pe cei aflați în robia romană și doar o rămășiță a răspuns. Această chemare însă continuă prin Biserică. Doar o rămășiță răspunde în continuare.

De-abia la finalul istoriei va răspunde tot poporul evreu ieșirii din robie și atunci tot Israel va fi mântuit. Deci profeția ieșirii din Babilon este o profeție cu mai multe faze de împlinire. Ea se împlinește parțial la ieșirea din Babilon prin edictul lui Cir, apoi la ieșirea rămășiței din robia spirituală prin chemarea lui Mesia și a Bisericii Sale și apoi în mod complet prin pocăința finală a întregii națiuni evreiești. Și ce am învățat din alte profeții este valabil și pentru această profeție și anume, faptul că există un element profetic de bază care devine realitate în toate fazele de împlinire a profeției (chemarea ieșirii din robie prin Cuvântul Domnului), și alte elemente care se împlinesc doar în anumite faze ale profeției (edictul lui Cir se împlinește doar la ieșirea din Babilon, chemarea poporului prin Mesia în Persoană se împlinește doar în a doua fază, pocăința întregii națiuni se împlinește doar în a treia fază).

Din această perspectivă Isaia 40:3 nu indică doar FUNCȚIA lui Ioan, ci este chiar o profeție directă despre Ioan care are un rol important în a doua fază de împlinire a profeției. Încă odată învățăm că profețiile din vechime sunt altceva decât ce este în mintea noastră. Profețiile din vechime sunt mult mai complexe. Ele au mai multe faze de împlinire, ele străbat istoria, ele glisează în istorie sute și mii de ani.

În scrierile lui Josephus Flavius aflăm cât de împietrit și lumesc era poporul evreu la începutul primului secol. Împietrirea poporului era comparabilă cu cea a generației din timpul lui Ahab când și-a început lucrarea Ilie. Și faptul că prin predicile sale, Ioan a reușit să electrizeze poporul și să genereze o undă de pocăință și trezire este o minune imensă. Putea face acest lucru doar prin puterea Domnului. Și avea nevoie de o MARE măsură din puterea Domnului pentru a străpunge inima unui popor atât de împietrit. Lucrarea lui Ioan are IMPACT: locuitorii din Ierusalim, din toată Iudeea și din toate împrejurimile Iordanului au început să iasă la el. Ioan nu s-a dus el la popor, ci poporul a venit la el în pustie. Poporul își mărturisea păcatele și era botezat de Ioan în râul Iordan. Iordanul avea o simbolică aparte. El simboliza trecerea prin moarte pentru a intra în țara promisă și într-o nouă etapă din planul lui Dumnezeu. Trecerea Iordanului s-a realizat doar prin puterea lui Dumnezeu. Chivotul a pășit în Iordan, Iordanul a secat și poporul a putut trece în siguranță spre țara promisă. Botezarea în Iordan era ca o nouă dedicare. Poporul avea nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a fi iertat și pentru a fi schimbat și pentru a începe o nouă viață cu Domnul. Poporul intrase în țară, dar doar în mod fizic. Ioan îi READUCE la Iordan pentru a-i ajuta prin pocăință să intre în MOȘTENIRE cu adevărat, într-un sens spiritual, duhovnicesc. Am înțeles de ce Iordanul. Dar de ce botezul cu apă? Pe de o parte, scăldarea în apă simboliza ideea de CURĂȚIRE. Poporul avea nevoie de CURĂȚIRE. Curățirea se opera spiritual în inimă, dar pe limbajul lor religios, era asociată cu un act simbolic exterior care să responsabilizeze pe cel care vroia să se schimbe.

Este foarte interesant că prin BOTEZUL în Iordan, Ioan propune o alternativă a sistemului de curățire de la Templu. Prin Lege, iertarea de păcat, curățirea, rededicarea față de Dumnezeu se înfăptuiau DOAR prin jertfă și doar la Templu, în prezența preoților. Ioan era din familie preoțească din Levi, dar el propunea un loc al curățirii prin APĂ și CUVÂNT, ÎN

AFARA TEMPLULUI. De ce? Și cum era acest lucru în armonie cu Legea? În Vechiul Testament existau astfel de precedente.

Un precedent îl constituie SAMUEL. Casa lui Eli a fost lepădată și odată cu ea și Cortul din Silo. În mintea poporului, Cortul din Silo a fost asociat cu dualitatea fiilor lui Eli și mesajul Cortului a fost pervertit iremediabil în inima poporului. Singura soluție care i-a rămas Domnului a fost aceea de a lepăda Cortul. Și în acest CONTEXT, Samuel, din Levi, vine cu un sistem alternativ de închinare ÎN AFARA CORTULUI: jertfele pe înălțimi. Samuel din Levi, pregătește lucrarea Împăratului David, din Iuda. La fel, Ioan din Levi, pregătește calea Împăratului Hristos, din Iuda.

Un alt precedent îl constituie Ilie și Elisei. Ilie este în împărăția de Nord, care era separată de Templu. 1,2 Împărați ne arată foarte clar că Ilie aduce realitatea vie a Templului în împărăția de Nord. Și Elisei face la fel. Iar ILIE pregătește lucrarea mai mare a lui Elisei. La fel și Ioan, aduce realitatea vie a Templului și pregătește lucrarea mai mare a Celui care a CORTUIT printre noi.

Deci, Ioan nu operează împotriva Legii, ci în spiritul Legii, ba chiar împlinind profețiile Scripturii care anunțau lucrarea celui care va pregăti lucrarea lui Mesia. În timpul lui Ioan, Templul era o peșteră de tâlhari. Mai marii poporului prin dualitatea lor reușiseră să facă din Templu, ce făcuseră fiii lui Eli cu Cortul din Silo, și Manase cu Casa Domnului. Totul era doar o formă religioasă care APROBA o viață fără Dumnezeu. Și lucrurile erau atât de pervertite în inima poporului încât singura șansă era o chemare la Dumnezeu printr-o alternativă DIN AFARA TEMPLULUI. Și Ioan alege un ritual NOU (botezul) relevant cultural dar din afara Templului pentru a putea smulge poporul din religiozitate și a-l chema la o adevărată relație cu Domnul. Deci BOTEZUL a fost introdus de Ioan pentru a smulge poporul din idolatrizarea formelor religioase exterioare, privite ca ceva în sine, și pentru a-i readuce spre acea schimbare reală, interioară, a omului lăuntric, care se căiește cu adevărat și începe o viață cu adevărat nouă și schimbată, pe care nu o mai trăiește pentru sine, ci pentru Domnul, în ascultare de poruncile Domnului.

Dar privind în ziua de azi, inclusiv BOTEZUL este golit de esența sa și idolatrizat ca formă religioasă și văzut ca ceva în sine care aduce mântuirea. Și în mod paradoxal, botezul a fost introdus tocmai ca un asalt împotriva religiozității lipsite de trăire autentică, iar acum a devenit un element central al unei religiozități moarte. Botezul a fost introdus ca NOUTATE de Ioan tocmai pentru a transmite poporului evreu foarte religios că NU RELIGIA SAU APARTENENȚA RELIGIOASĂ MÂNTUIEȘTE ci o RELAȚIE vie cu DOMNUL. Mesajul BOTEZULUI era : relație nu religie. Dar iată-ne astăzi, cum pentru cei mai mulți oameni din zona creștină a lumii, botezul înseamnă intrarea în religia adevărată care oferă mântuirea. Cel rău a reușit să pervertească și acest simbol.

Dar încercarea celui rău de perverti simbolul botezului a început de pe timpul lui Ioan. Fariseii și Saducheii erau cei care pervertiseră simbolurile de la Templu și le transformaseră în ritualuri ÎN SINE, care aduceau mântuirea și care de fapt acopereau o viață duală, o inimă departe de Domnul. A apărut astfel un element NOU, un RITUAL NOU pe piață. Nu-i nimic, spuneau ei, îl facem și pe acesta, sau îl pervertim și pe acesta, îl împlinim ca pe un lucru în sine care va COMPLETA haina noastră religioasă sub care stau ascunse fărădelegile noastre. De aceea este așa de aspru Ioan față de Fariseii și Saducheii care au venit să se boteze, nu din pricina unei CĂINTE sincere și a unei disponibilități de a se schimba și de a începe o viață NOUĂ, ci motivați să mai împlinească un simbol SACRU care să le asigure mântuirea (fără schimbarea vieții lor).

- Dar când a văzut pe MULȚI din farisei și saducheii că vin să primească botezul lui, le-a zis: Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Avem ca tată pe Avraam!

Dacă Ilie s-a confruntat cu profeții lui Baal pentru a smulge poporul din întuneric, Ioan s-a confruntat chiar cu liderii religioși ai țării, care slujeau unui Baal mult mai ascuns. Baal-ul lor era RELIGIOZITATEA, și anume cel mai ascuns, bine camuflat și periculos IDOL pentru poporul Domnului. Căci în vremea lui Ilie poporul era departe de Templu, slujea pe față lui Baal, și călca flagrant Legea. Și cu toate acestea era atât de orb și poporul nu ÎNȚELEGEA CE GREȘESEȘTE și de ce ar fi Domnul supărat pe ei. Dar acum nu era nici un IDOL vizibil în țară și totul se respecta la Templu DUPĂ LEGE, ca niciodată în istoria lui Israel. Ioan s-a confruntat cu o orbire spirituală mai mare decât cea de pe vremea lui Ilie și cu niște profeți mincinoși mai periculoși decât profeții lui Baal.

Falsa religiozitate este cea mai mare capcană a celui credincios. Mereu există tendința firii pământești de a înlocui o relația vie cu Domnul cu haina religiozității. Relația vie cu Domnul este transformatoare. Ea subordonează și transformă omul dinlăuntru după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care sfințește cele mai adânci motivații, atitudini și gânduri și care dau naștere unor fapte ale credinței care au în spate o dragoste profundă de Dumnezeu și de semenii. Haina religiozității pune accent pe un comportament moral și religios, exterior, vizibil și ascunde îndumnezeirea, mândria, egoismul, afirmarea de sine, invidia, judecata, indiferența, răutatea dinlăuntru. Toate Evangheliile condamnează acest păcat al falsei religiozități. Ele anticipează că cea mai cruntă boală spirituală cu care se va confrunta Biserica de-a lungul secolelor va fi tocmai aceasta. Biserica repetă păcatul falsei religiozități înlocuind formele iudaice cu alte forme. Astfel, un creștin dezirabil este cel care:

- Este moral și politic în societate
- Merge la întâlnirile Bisericii

- Se implică în slujire în Biserică
- Citește zilnic din Scriptură
- Dă dărnicie
- Invită prieteni la Biserică
- Este un bun profesionist și respectat la locul de muncă
- Este fidel soției
- Este preocupat de educația copiilor
- Zâmbește des și este sociabil

Deși toate aceste lucruri sunt bune și sunt semne vizibile care însoțesc credința unui bun creștin, deși aceste semne bune lipsesc la mulți creștini, cu toate acestea ele ÎN SINE nu ne spun NIMIC despre autenticitatea relației acestui om cu Domnul. Aceste semne bune pot constitui o haină religioasă și a neprihănirii personale care să ascundă înlăuntru un om firesc care trăiește pentru sine. Și dacă este așa, ÎN TIMP, roadele lui îl vor desconspira. În relațiile cu frații, în conflicte, în perioadele de criză, ce este ÎN ADÂNC va ieși la IVEALĂ. Căci pomul bun dă roade bune, iar pomul rău dă roade rele. Căci din prisosul inimii vorbește gura.

Tema ROADELOR este introdusă de Ioan în 3:10 și apoi dezvoltată în predicile Mântuitorului. Rода Duhului, în contrast cu roada firii, nu este prezentată nicăieri mai clar așa cum este prezentată în Galateni 5:

ROADA FIRII	ROADA DUHULUI
<p>19. Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea:</p> <ul style="list-style-type: none"> • preacurvia, • curvia, • necurăția, • desfrânarea, • închinarea la idoli, • vrăjitoria, 	<p>. Rода Duhului, dimpotrivă, este:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dragostea, • bucuria, • pacea, • îndelunga răbdare, • bunătatea, • facerea de bine, • credințioșia,

<ul style="list-style-type: none"> • vrăjbele, • certurile, • zavistiile, • mâniile, • neînțelegerile, • dezbinările, • certurile de partide, • pizmele, • uciderile, • bețiile, • îmbuibările • și alte lucruri asemănătoare cu acestea.. 	<ul style="list-style-type: none"> • blândețea, • înfrânarea poftelor. <p>Împotriva acestor lucruri nu este lege.</p>
<p>FINALITATE:</p> <p>Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.</p>	<p>IDENTITATE:</p> <p>Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei</p>

Ioan:

- cheamă poporul la POCĂINȚĂ autentică,
- confruntă falsa religiozitate a liderilor și a națiunii și
- anunță venirea lui MESIA

Ioan anunță că Cel care va aduce Împărăția Cerurilor pe pământ este APROAPE. Ioan, în pofida râvnei și spiritualității sale, NU SE VEDE vrednic să îi ducă încălțămintele lui Mesia. Mesia este prezentat ca fiind :

[Ev.Matei](#)

- MAI PUTERNIC decât Ioan
- MAI MARE: SFÂNT și MAI VREDNIC decât Ioan
- Cu o lucrare mai mare decât cea a lui Ioan: El va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

Și Ioan face această prezentare a lui Mesia. Ioan nu arată spre sine ci spre Mesia. El se prezintă pe sine ca un vas umil și nevrednic care doar pregătește venirea Celui VREDNIC și MĂREȚ. Oamenii l-au cunoscut mai întâi pe Ioan și apoi pe Isus, spre care Ioan le-a îndreptat privirile. Ioan creionează slujba mărturiei creștine. În cele din urmă, noi trebuie să pregătim calea Domnului în inima oamenilor. Noi trebuie să îi pregătim pe oameni pentru întâlnirea personală cu Isus. Ei ne vor vedea MAI ÎNTÂI pe noi. Mai târziu, prin revelație, Îl vor vedea și pe Isus Hristos. Dar la fel ca și Ioan, trebuie să avem GRIJĂ să îndreptăm privirile ascultătorilor spre Cel care va veni încurând în viețile lor. Oamenii trebuie să înțeleagă clar că NU noi suntem Mesia, că NU noi suntem CINEVA. Ci că noi suntem doar niște vase umile și nevrednice care pregătim calea singurului Mesia, singurului Domn, singurului care este Cineva, singurului vrednic, a Celui care este de fapt mântuirea.

Mesia este descris prin cele două funcții fundamentale ale Sale: aducător de MÂNTUIRE (botezul cu Duhul Sfânt) și aducător de JUDECATĂ (botezul cu foc). Într-adevăr, profețiile legau clar venirea lui Mesia de o nouă și minunată revărsare a Duhului peste cei credincioși. De asemenea, venirea lui Mesia era asociată cu ziua Domnului și aducerea judecății finale. Ordinea este importantă: întâi MÂNTUIRE și apoi JUDECATĂ. Dar este interesant faptul că Ioan insistă aici pe aducerea Judecății și nu pe aducerea Mântuirii. De ce? Din pricina contextului în care el predica. El se adresa unor Farisei care doreau să evite pocăința autentică și să fugă prin religiozitate de mânia viitoare. Pocăința are ROADE. Botezul lui Ioan nu ajuta cu nimic. De la ei se aștepta o pocăință autentică ce aducea roade autentice. Era acea schimbare lăuntrică profundă care aduce cu sine roadele Duhului. Fariseii încercau să înlocuiască împlinirea acestui lucru cu conformarea față de un ritual. Ioan le spune că este IMPOSIBIL. Și pentru a-i motiva la pocăință insistă pe JUDECATA pe care o va aduce Mesia. Și din perspectiva sa judecata era IMINENTĂ, căci conform profețiilor aducerea Mântuirii era imediat urmată de aducerea judecății. De aceea Ioan insistă:

- Iată securea A ȘI FOST înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.

Ioan nici nu mai menționează de cei care aduc roadă. El insistă pe cei care nu aduc ROADĂ, din pricina contextului. Și judecata deja începuse. Dar la ce se referă el, căci noi știm că judecata finală nu avea să vină imediat peste cei necredincioși. Sunt mai multe posibilități de interpretare:

- Întâlnirea poporului cu Mesia, avea să fie un moment decisiv pentru ei, spre ÎMPIETRIRE și JUEDACTĂ, sau spre schimbare și MÂNTUIRE. Venirea lui Mesia la ai Săi era un moment crucial pentru destinul lor. Era o cumpănă a apelor, era un moment de răscruce. Reacția lor față de Mesia avea să le marcheze destinul etern. De aceea, JUDECATA era iminentă.
- În spiritul celor spuse mai sus, Isus afirmă că cei ce L-au respins AU ȘI FOST JUDECAȚI.
- Judecata finală a celor împietriți în urma respingerii lui Mesia avea să aibă loc în curând prin moartea fizică care îi conducea spre realitatea ultimă.
- Judecata violentă a Domnului, ca și degustare a judecății finale, avea să vină peste evrei prin atrocitățile din timpul războaielor cu romanii din anii 66-71 d.H. Despre această nenorocire vorbește Mântuitorul detaliat în Matei 24.

Prin prezentarea lucrării lui Ioan, alături de TEMA ÎMPLINIRII profețiilor, care rămâne o temă cheie, Matei mai introduce câteva teme esențiale din Evanghelie:

- Tema falsei religiozități
- Tema pocăinței autentice
- Tema judecății finale

Nu mai avem timp să analizăm în detaliu toate aspectele din text, dar discursul lui Ioan din versetele 10-12 este plin de referințe la profețiile mesianice din Vechiul Testament. Toți cei care îl ascultau cunoșteau aceste profeții și era clar că Ioan îl prevestea pe MESIA.

3:13-17 – Botezul lui Isus Hristos

Botezul lui Ioan este un botez al pocăinței. De aceea, botezul lui Isus devine un mister și ridică multe întrebări. Însuși Ioan se miră și nu vrea să îl boteze pe Isus. Din Evanghelia lui Ioan știm că Ioan a primit confirmarea finală că Isus este Mesia de-abia după botezarea Acestuia. Atunci cum se explică refuzul inițial al lui Ioan de a-L boteza pe Isus? Sunt mai multe explicații:

- Isus și Ioan erau verișori. Probabil se cunoșteau. Dacă se cunoșteau, cu siguranță că Ioan, un om duhovnicesc, a remarcat cât de apropiată era relația lui Isus cu Domnul. Chiar dacă nu avea confirmarea certă că Isus este Mesia, putea vedea în El pe cineva mai mare ca el.

- Revelația că Isus este Mesia poate a venit progresiv în inima lui Ioan. Porumbelul care a venit peste Isus după botez a fost semnul final. Când Isus S-a apropiat de Ioan, Ioan deja vedea în Isus pe Cineva mult mai mare ca El. Și este posibil ca, chiar atunci când Isus a venit la Ioan, acesta să fi trăit un moment special de iluminare. Ioan era însoțit de un discernământ special în ce privește inima oamenilor. Astfel, el vede dincolo de fețele smerite ale Fariseilor care au venit să se boteze. El vede fățarnicia din inima lor. Ioan primea iluminări cu privire la ce este în OM. Dar când a venit ISUS, prin această iluminare, a văzut o sfințenie și o curăție atât de înaltă, încât Ioan se vede cel păcătos și cere să fie botezat de Isus.

De ce se botează Isus? Sunt mai multe răspunsuri. Matei insistă tot pe tema ÎMPLINIRII profețiilor:

- Lasă-Mă căci așa se cade să împlinim TOT ce trebuie împlinit.

Și marea întrebare este: ce trebuia împlinit?

Prin botezul Său, Isus:

- Validează lucrarea lui Ioan Botezătorul.
- Se lasă legitimat de Ioan Botezătorul, care este glasul Vechiului Legământ/Testament.
- Validează botezul ca act de dedicare față de Dumnezeu.
- Se prezintă pe Sine nu ca Judecător ci ca Miel de Jertfă care se identifică cu păcatele poporului (în Luca se precizează că Isus s-a botezat după ce s-a botezat tot norodul, iar în contextul botezului în Evanghelia după Ioan, Ioan Botezătorul îl numește Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii). Prima apariție publică când Se face Isus cunoscut este la botez. El transmite un mesaj clar despre natura lucrării Sale. El se lasă validat de autoritatea Vechiului Testament și vine ca Miel de Jertfă pentru a soluționa problema păcatului.
- Pășirea lui Isus în IORDAN, ne aduce aminte de acel tipar profetic complex în care Isus este adevăratul Israel (am comentat acest tipar în capitolul 2). Isus trece Iordanul, ca Israelul de altădată, dar spre deosebire de acesta rămâne în totală credincioșie față de Tatăl.
- Pășirea lui Isus în Iordan ne aduce aminte de intrarea lui Israel în țară, de momentul când chivotul a pășit în Iordan și în acel moment Iordanul s-a despărțit. Când chivotul

(umbra) pășește în Iordan se deschide Iordanul. Când Isus (realitatea prefigurată de chivot) pășește în Iordan, se deschid de data aceasta CERURILE (vezi 3:16).

- Botezarea lui Isus în Iordan de către Ioan Botezătorul, ne aduce aminte de tiparul profetic al predării ștafetei de către Ilie lui Elisei la Iordan (vezi comentariile pe capitolele 1-2 din 2 Împărați). Ilie se duce la Iordan. Dumnezeu pășește odată cu Ilie spre Iordan. Ilie trece Iordanul. Odată cu el și Dumnezeu părăsește țara. Dar Elisei primește ștafeta de la Ilie. Și înaintea lui Elisei se deschide Iordanul și Elisei se reîntoarce în țară. Dar vestea bună este că odată cu Elisei și Dumnezeu se reîntoarce în țară. Și urmează o și mai mare revărsare a harului, lucrare ce abundă de minuni vizibile. Ioan, noul Ilie, se duce la Iordan, și acolo cheamă poporul la pocăință. Mesajul este CLAR: din pricina păcatelor, Dumnezeu este din nou la Iordan, la graniță și vrea să părăsească din nou țara. Dar vine ISUS, noul ELISEI. Ioan îi predă misiunea harului Lui Isus. Peste Isus coboară în mod vizibil Duhul Domnului. Isus pășește prin același Iordan în țară. Prin El Dumnezeu se întoarce în țară, dar nu cu judecata, ci cu o nouă revărsare de har, mai mare decât cea operată prin Ioan și plină de minuni vizibile.

Iată CÂT de multe tipare și imagini profetice s-au împlinit prin botezul lui Isus. Din interpretarea noastră îngustă și limitată a profețiilor, nu trebuie nimic de împlinit acolo prin botez la Iordan. Dar ne reîntâlnim din nou cu acea perspectivă a ÎMPLINIRII care este cu MULT peste așteptările noastre. Fiecare gest al Lui Isus reînviază zeci de tipare și imagini profetice ascunse cu grijă în Vechiul Testament. Cine putea imita o asemenea ÎMPLINIRE? După actul botezului în Iordan, cât de clare devin tiparele profetice care anunțau acest lucru și cât de clară și puternică devine ÎMPLINIREA lor. Și cât de mult ni se întărește credința noastră că Isus este Hristosul! Câtă înțelepciune! Ne dăm seama că era imposibil ca CINEVA să își propună să simuleze împlinirea profețiilor mesianice. Dar ISUS prin fiecare gest, prin fiecare zi a Sa, prin fiecare acțiune împlinește SIMULTAN zeci și sute de profeții, de tipare profetice, de imagini profetice, de simboluri profetice. O împlinire dincolo de desăvârșire, dincolo de perfecțiune! Pentru Iudeii care știau bine Vechiul Testament și care recunoșteau mai bine ca noi aceste tipare profetice (și care erau recunoscute de învățații lor ca fiind mesianice cu mult înainte de venirea lui Isus), lecturarea Evangheliei după Matei era tulburătoare și avea o forță TERIBILĂ. Ei studiaseră de exemplu zeci de ani profeția despre venirea lui Ilie și tiparele mesianice prefigurate de Ilie și Elisei. Când citeau capitolul 3 din Evanghelia după Matei toate aceste tipare mesianice se împlineau PERFECT, ca într-o mână și întreaga lor rațiune striga: ISUS ESTE MESIA!

Personal mă bucur că studiez Evanghelia după Matei după ce am studiat multe cărți ale Vechiului Testament. Modul în care Isus împlinește Vechiul Testament este tulburător, dezarmant, total, mai mult decât desăvârșirea, cu mult peste așteptările noastre umane. Este

fascinant, este COPLEȘITOR! Da, cuvântul potrivit este COPLEȘITOR. Pentru cei care nu au frământat zeci de ore profețiile din vechime, Evanghelia după Matei este o carte interesantă și sună frumos faptul că tot sunt amintite anumite profeții care se împlinesc. Dar Matei precizează doar câteva CITATE. Însă fiecare gest și acțiune și vorbă relatată de el în Evanghelie adună SIMULTAN zeci de tipare profetice. Da, cuvântul potrivit pentru a admira aceste frumuseți nu este frumos, sau interesant, ci COPLEȘITOR. Rațiunea este COPLEȘITĂ de atâtea dovezi, de atâtea confirmări. Și totul te conduce spre închinare. Întreaga ființă cade în genunchi și se închină lui ISUS care este MESIA!

*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: **Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.** - MATEI*

*Și îndată când ieșea Isus din apă, El a văzut cerurile deschise și Duhul pogorându-se peste El ca un porumbel. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: **Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea.** - MARCU*

*După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas care zicea: **Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!** - Luca*

*Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut pe Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: **Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.** - Ioan*

Primele trei evanghelii insistă că ISUS a văzut cerurile deschise și porumbelul. Evanghelia după Ioan menționează că Ioan a văzut și el lucrul acesta. În ce privește glasul știm sigur că l-a auzit ISUS. Dacă l-a auzit Ioan sau dacă l-a auzit și mulțimea nu știm sigur. Dar Evangheliile insistă pe faptul că ISUS a văzut porumbelul și ISUS a auzit glasul. Ne dăm seama de ce era important ca Ioan sau mulțimea să audă glasul. Dar de ce era așa de important ca Isus să vadă porumbelul și să audă glasul?

Înainte de a răspunde la această întrebare, să încercăm să aflăm de ce confirmarea față de Ioan din partea Domnului că Isus este Mesia se realizează tocmai prin coborârea vizibilă a Duhului lui Dumnezeu peste Isus. Deja intuim răspunsul: imaginile profetice din vechime. Și într-adevăr, sunt multe profeții ale Vechiului Testament care îl descriu pe Mesia plin de Duhul Sfânt și asociază venirea lui Mesia cu o nouă revărsare a Duhului. Să ne amintim doar câteva din aceste profeții:

- Apoi, o odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. ***Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.*** Plăcerea lui va fi frica de Domnul....(Isaia 11:1-3a)
- Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, **Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu.** ***Am pus Duhul Meu peste El.*** El va vesti Neamurilor judecata. El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr....(Isaia 42:1-3)
- Ascultă, acum, Iacov, robul Meu, Israele, pe care te-am ales! Așa vorbește Domnul, care te-a făcut și întocmit și care de la nașterea ta este sprijinul tău: nu te teme de nimic, robul Meu Iacov, Israelul Meu, pe care L-am ales. **Căci voi truna ape peste pământul uscat; voi truna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale...**(Isaia 44:1-3)
- ***Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns*** să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru, să mângâi pe toți ce întristați. (Isaia 61:1-2)
- Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul. Și iată legământul Meu cu ei, zice Domnul: **Duhul Meu care se odihnește peste tine și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor, copiilor tăi, de acum și până în veac, zice Domnul.** (Isaia 59:20-21)

Isus avea nevoie de această confirmare din partea Tatălui. Și avea această confirmare mai ales din pricina a ceea ce avea să urmeze: cele 40 de zile de ispitire. El avea nevoie de această confirmare din partea Tatălui și de confirmarea că Duhul Domnului este cu el. Într-adevăr, El a biruit ispitele prin Duhul Domnului! De asemenea nu este deloc întâmplător că primele două ispite încep cu afirmația: ***Dacă ești Fiul lui Dumnezeu....*** Diavolul arunca îndoiala și lovea tocmai în Cuvântul venit de sus: ***Tu ești Fiul Meu***. Vom comenta în amănunt aceasta temă. Este o problemă a IDENTITĂȚII, de această dată din perspectiva lui ISUS ÎNSUȘI. Cine sunt Eu? Răspunsul Tatălui: ***Ești Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea...*** Iar Satana va ataca tocmai în această zonă, în zona identității Fiului.

Cele 40 de zile de ispitire sunt cumplite. Și când ești dat pe mâna Satanei să te ispitească în cele mai oribile moduri, atunci cu siguranță va apărea întrebarea: ***Oare ce Tată iubitor ar îngădui să se întâmple aceste lucruri copilului său?*** În cele 40 de zile de ispitire prezența Domnului pare așa de departe, iar lucrul care rămâne pe deplin evident este prezența malefică a Ispititorului. Și atunci te întrebi: ***De ce m-ai părăsit, Tată? De ce m-ai abandonat? De ce m-ai uitat și lepădat?***

Deci apar aceste întrebări arzătoare cu privire la Dumnezeu, la dragostea Lui și la credințioșia Lui. Dar apar întrebări și cu privire la tine însuși. Mai întâi apare întrebarea: ***cine sunt eu? Cum pot eu să simt și să gândesc asemenea lucruri oribile împotriva lui Dumnezeu?*** Iar apoi apare și întrebarea: ***Oare voi rezista până la sfârșit? Oare voi ieși viu din ciurul ispitirilor celui rău?***

Cu siguranță apare și o întrebare legată de MOTIVAȚIE: ***de ce să NU CEDEZ ispitei? Când mi se oferă atâta slavă și plăcere în această LUME, de ce să spun NU?***

Răspunsul la toate aceste întrebări, Fiul le-a primit mai dinainte prin glasul Tatălui care i-a spus: ***Tu ești Fiul Meu în care îmi găsesc toată plăcerea!*** Această afirmație a fost O RESURSA cheie pe care Fiul a primit-o ÎNAINTE de cele 40 de zile de ispitire. Și astfel, chiar dacă în cele 40 de zile părea blestemat și uitat și lepădat de Domnul, El își aducea aminte că Tatăl Îl iubește și Își găsește toată plăcerea în El. Și dacă se gândea dacă va rezista sau nu, Își aducea aminte de dragostea Tatălui față de El care avea să Se manifeste prin credințioșia Sa în a-L proteja. Tatăl care Își găsea toată plăcerea în El, avea să Îl protejeze și să Îl sprijine în chip desăvârșit. Și dacă apărea gândul: ***Cine sunt Eu care simt și am atâtea gânduri împotriva lui Dumnezeu?*** El Își aducea aminte de confirmarea Tatălui: ***Tu ești Fiul Meu în care Îmi găsesc toată plăcerea!*** Și în fața ofertei celui rău, Isus a rezistat Ispitei căci Isus avea o altă ofertă, infinit mai mare: relația cu Tatăl, părtașia cu Tatăl, bucuria ca Tatăl să Își găsească toată plăcerea în El!

De asemenea coborârea Duhului era tot o confirmare din partea Tatălui că El este Fiul, Mesia, că Tatăl este cu El și că Tatăl Îl va proteja în chip desăvârșit prin puterea Duhului. În concluzie tabloul cu botezul lui Isus este strâns legat de cel cu ispitirea Sa.

